

Tornai József

HOLDFOGYATKOZÁS

Félperces örületért

Minden nap fölmegek a kerti kisteraszra
ismered ott jöttél le egyszer
a betonlépcsőn hozzám
kétoldalt olajfák diszbokrok
narancssárga bogyfűrtökkel hajnalban
feketerigók lakmároznak rajtuk
fejjel lefelé lógva a fűre a két nagy
fügefa ejti le időnként ötujjú levelét
gyümölcsét ilyenkor ősszel úgy
megek föl mintha és csakugyan
ott vársz rám a borzas sövényvel
meg az olajfa vízszintes ágaival együtt
legalábbis addig az egy percig
amíg lábam a lépcső fokain és a lomboktól
nem látom persze minden üres de mondom
van egy percem vagy inkább egy fél percem
hogy elszenvedjem a vizionálás örületét

Egy csillag-ábrás nő

Ma éjjel újra sírtam mert mintha
megközelítetted volna az ágyamat
a tibetiek azt mondják a köztes
létből hazalátogathatnak
a testből-kiszakadt lelkek
tehát valamikor te is idesuhanhatsz
hozzám s miért ne talán
értem s ha más nem is fölfoghatnám
az érzelmeidet esetleg panaszkodnál
nem tudom de egy szellem
mindig ijesztő persze csak akkor
ha egy ilyen váratlan éjszakán kiderül
hogy mégis van létezik
sőt valahogy jelet is ad
szegény még testben-lélegzőnek
aki hideg verejtékben úszva-reszketve
is boldogan érzi hogy bőréhez
egy csillag-ábrás nő törleszkedik